

РЕШЕНИЕ

№ 3345

гр. София, 21.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 11.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **11801** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.1 от ЗОДОВ

Образувано е по искова молба на Б. И. В. СРЕЩУ СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 лев, настъпили вследствие на незаконосъобразни действия на Полицейски орган при 04 РУ при СДВР, изразяващи се в призоваването му на 08.06.2020 година и на 11.06.2020 година на „Профилактика“.

В исковата молба се твърди, че вследствие на това незаконосъобразно призоваване за „профилактика“, ищецът е понесъл неимуществени вреди, изразяващи се в страх, безпокойство и накърнено достойнство. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочената сума в размер на 1 лев, която е символична. Заявено е и искане за упражняване на инцидентен съдебен контрол по отношение на тази профилактика, както и на План за противодействие. Претендират се и сторените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът- Б. И. В. редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК, не се явява. Исковата му молба на заявените основания се поддържа адвокат И., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по иска-Столична Дирекция на вътрешните работи-редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК, се представлява от юрисконсулт В. редовно упълномощен, който оспорва исковата молба по основание и размер и моли

да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат И. и моли да бъде редуцирано по реда.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от Прокурор К., който намира исковата молба за неоснователна и недоказана и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е видно, че на 12.06.2020 година адвокат И. депозирала жалба до Директора на СДВР и до Министъра на вътрешните работи по повод отиването до Полицията на дата 11.06.2020 година на ищеца , а призоваването му е извършено от служител на 04 РУ при СДВР, като в жалбата си изложила,че по отношение на ищеца многократно се осъществява привикване в Полицията за „профилактика“.

На 10.07.2020 година до адвокат И. е депозирано Писмото от Директор СДВР, с което същата е уведомена, че по повод депозираните от нея три жалби е извършена проверка, при която е установено, че призоваванията и „профилактиката“ на доверителя и са извършени на основание чл.69,ал.3 от ЗМВР и във връзка със Заповед № з-972/26.07.2017 година на Министъра на вътрешните работи, с Разпореждане рег. № 513Р-41321/26-05.2020 година на Директор СДВР , издадено на основание Разпореждане рег. № РД-04-01-1766/21.05.2020 година на Административен ръководител на СГП и План, рег. № 513р-43118/01.06.2020 година, утвърден от Директор СДВР.

По делото са приложени доказателства, че ищецът е бил осъждан, многократно е бил задържан със Заповед за задържане на лице, които са отменени от съда с влезли в сила съдебни решения, доказателства, че ищецът е предявявал искове за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие отмяната на Заповеди за задържане.

От показанията на свидетеля Л. – тъща на ищеца се установява какво се е случило на дата 08.06.2020 година и на 11.06.2020 година и как се е чувствал ищецът.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу СДВР за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, исковата молба е неоснователна и недоказана. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Разпоредбата се съдържа в Глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл.1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконнообразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея

второ,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административно процесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване на незаконноб разността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона,или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.Отговорността не се презюмира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконнообразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. По аргумент от чл..205 от АПК искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконнообразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаеми, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА ВАС е посочено, че"Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконнообразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт.Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконнообразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на

държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността“.

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държаната не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-СДВР, който е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото на първо място, наказателното постановление издадено от Началник група при СДВР. На второ място, съгласно сега действащия ЗМВР-чл.37-Главните дирекции, областните дирекции, дирекция "Миграция" ,дирекция "Международни проекти", дирекция "Управление на собствеността и социални дейности" ,дирекция "Специална куриерска служба", А. на МВР и Медицинският институт са юридически лица. Седва да бъде посочено, че в чл. 42, ал.1 от ЗМВР, областните дирекции на МВР се създават на териториален принцип, като районите им на действие се определят с акт на Министерския съвет по предложение на министъра на вътрешните работи. Областните дирекции са основни структури на МВР за осъществяване на дейностите по [чл. 6, ал. 1, т. 1 - 3, 6 - 9](#). В областните дирекции на МВР може да се създават отдели, сектори, районни управления (РУ), участъци и други звена от по-нисък ранг в зависимост от задачите и дейността им, районните управления в областните дирекции на МВР се създават със заповед на

министъра на вътрешните работи. По силата на чл.9,ал.2 от Правилника за устройството и дейността на МВР, СДВР има статут на Областна дирекция на МВР.

На следващо място, пасивно легитимирани по тези искове са съответните държавни органи- юридически лица, а не техните териториални подразделения или обособени структури без правосубектност или длъжностни лица, включени в състава им, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган- юридическо лице, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции. Към момента на предприемане на действия за явяване на ищеца в 04 РУ при СДВР, съответно РУ също не е било юридическо лице, нито пък качеството на юридическо лице е на органа, който е призовал ищеца за явяване в 04 РУ при СДВР и отново ОД на МВР/СДВР/ е била юридическо лице/ аргумент от разпоредбата на чл.14,ал.2 от ЗМВР- Областните дирекции на МВР са юридически лица и в този смисъл няма промяна в юридическото лице, което следва да бъде пасивно легитимирано като ответник по иска.

От събраните по делото доказателства е установено, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразни действия на органи на 04 РУ при СДВР, изразяващи се в призоваване по телефона на ищеца да се явява на дата 11.06.2020 година в 04 РУ за профилактика.

Нормата на [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) дава право на физическите и юридическите лица да претендират обезщетение за вреди, причинени от действието- в периода между влизане в сила до отмяната на незаконосъобразен административен акт. Субективното им право на обезвреда по [чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ](#) възниква от момента на причиняване на вредата от незаконосъобразния административен акт, но искът се предявява след отмяната на акта по съответния ред, в съответствие с правилото на [чл. 204, ал. 1 АПК](#). При действието на [чл. 204, ал. 1 АПК](#) е безспорно, че абсолютна положителна процесуална предпоставка за правото на иск за вреди от незаконосъобразни административни актове е вредоносният акт да е отменен и това е задължителна предпоставка за допустимост на иска. Изключения са общият процес по [чл. 204, ал. 2 АПК](#) при предявяване на иска едновременно с оспорването на административния акт; заявяването на притезание за обезщетение за вреди от нищожен или оттеглен акт /[чл. 204, ал. 3 АПК](#)/ и за вреди от незаконосъобразни действия или бездействия на администрацията /[чл. 204, ал. 4 АПК](#)/. В този смисъл е Определение № 572 от 19.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 14483/2014 г., V о., докладчик съдията Е. М. и Решение № 1993 от 12.02.2014 г. на ВАС по адм. д. № 5796/2013 г., III о., докладчик председателят П. Г.

Настоящият съдебен състав намира, че не е налице хипотезата на чл.204,ал.4 от АПК/ сочена от ищеца като смесване на незаконосъобразни действия на полицейски служител при 04 РУ при СДВР ,за да се установи незаконосъобразност на действието или бездействието на органа, в хода на производството по иск с правно основание чл.1 от ЗОДОВ. Това е така, защото на първо място, по делото не се представиха писмени доказателства за това, че на дата 08.06.2020 година

служители на 04 РУ при СДВР се е обадил на ищеца и му е заявил, че на въпросната дата 11.06.2020 година следва се яви в 04 РУ за профилактика, както и кога той е пристигнал там, в колко часа и какво се е случило. Единствените доказателства са показанията на свидетеля Л., но тя е тъща на ищеца и съдът намира нейните показания за заинтересовани. Въпреки това, дори и да се приеме, че на дата 08.06.2020 година на ищеца служител от 04 РУ при СДВР се е обадил по телефона и го е извикал да се яви в 04 РУ при СДВР, то няма доказателства това да е било за така наречената „Профилактика“ или пък за друго действие, което да бъде незаконосъобразно. Нещо повече дори процесуалният представител на ищеца е депозирал жалби срещу така наречената „профилактика“ до Министъра на вътрешните работи, до Директор на СДВР и до Началника на 04 РУ при СДВР, като до нея е адресиран отговор по повод подадената жалба от Директор СДВР, че въпросната профилактика е извършена на основание чл.69,ал.3 от ЗМВР. В нормата на чл.69 от ЗМВР е посочено, че полицейските органи могат да призовават в служебните помещения граждани за изпълнение на определените им с този закон правомощия. Полицейските органи писмено уведомяват гражданите за призоваването. В съобщението изрично се посочват целта на призоваването, часът и мястото на явяване. В неотложни случаи призоваването може да се извършва по телефон или факс. Призоваването по телефон или факс се удостоверява писмено от длъжностното лице, което го е извършило.

В конкретния случай доказателства, че ищецът е бил призован точно по този начин на дата 08.06.2020 година не бяха ангажирани, нито пък и доказателства за това, че е следвало да се яви на дата 11.06.2020 година за така наречената от него „профилактика“. Наред с това, дори и да се приеме, че ищецът е бил призован по телефона на дата 08.06.2020 година да се яви на дата 11.06.2020 година в 04 РУ при СДВР за така наречената „профилактика“, то това призоваване не е и не може да бъде фактическо действие, неосноваващо се на закона. На първо място самият ЗМВР дава право на полицейските органи да призовават лица в служебните им помещения и то във връзка с осъществяване на техните правомощия. На второ място, незаконосъобразните действия на административен орган или на длъжностно лице могат да бъдат само- фактическо / или материално/ действие, което се предприема без правно основание- нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закон или бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно действие по смисъла чл.1,ал.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото незаконосъобразното правно действие е незаконосъобразен юридически акт, който или е незаконосъобразен административен акт и в този случай отговорността пак ще бъде по чл.1 ,ал.1 от ЗОДОВ, но не за вреди от незаконосъобразни действия, а ще бъде за вреди от незаконосъобразен акт или е сделка по смисъла на гражданското право, осъществена от държавен орган, който е юридическо лице и в този случай отговорността за вреди ще бъде по правилата на гражданското право. Същото се отнася и за незаконосъобразното бездействие на административен орган. Ако то се състои от фактическа страна в непроизнасяне в съответния срок по чл.57 АПК по искане да се издаде ненормативен административен акт, това бездействие по дефиницията на чл.58,ал.1 и ал.4 от АПК е приравнено на административен акт-мълчалив отказ или мълчаливо съгласие. Мълчаливият отказ на администрацията казва ВКС в мотивите към т.4 на ТР № 3/22.04.2004 година не е фактическо действие, а юридически акт, който ако бъде отменен, обосновава обезщетение от незаконен акт на органа на администрацията. Съдебната практика на ВАС също е

категорична, че неоснователни бездействия на административен орган по смисъла на чл.204,ал.4 от АПК са налице само при неизвършването на фактически, но не и на правни действия, каквито са хипотезите на чл.256 и чл.257 от АПК. Юридическите действия трябва предварително да бъдат отменени като административни актове, за да е допустимо сезирането на съда на посоченото основание чл.1,ал.1 от ЗОДОВ.

В конкретната хипотеза, дори и да се приеме, че ищецът е бил призован по телефона в хипотезата на чл.69,ал.3 от ЗМВР, то призоваването му да се яви в 04 РУ при СДВР на дата 11.06.2020 година първо е осъществено на база нормата на чл.69 от ЗМВР, а на второ-въз основа на Заповед № 8121з/-972/20.07.2017 година на Министъра на вътрешните работи за утвърждаване на Методически указания за дейността на полицейските органи по определяне, категоризация и наблюдение на лица, представляващи интерес. От своя страна издадените въз основа на Заповедта Методическите указания уреждат установяване на единни правила за организацията и дейността по определяне, категоризация и наблюдение на лица, представляващи интерес за полицейските органи, както и съсредоточаване, регистриране, систематизиране, поддържане и използване на информацията за тях. На следващо място със Заповед от 21.05.2020 година на ИФ Административен ръководител на СРП с оглед подобряване на организацията на СРП за противодействие на престъпността, както и на основание чл.140,ал.1,т.1 от ЗСВ е възложено на Директор СДВР да създаде организация за изготвяне на съгласувани с ръководството на СРС ежемесечни планове за извършване на системни проверки, за разкриване и разследване на престъпление при акцентиране и противодействие на битовата престъпност и в началото на всяка седмица понеделник Заместник-районен прокурор да съгласува със СДВР описаните в т.1 Планове за следващата седмица, в които следва да се посочат конкретните места, в които ще се провеждат описаните по- горе проверки, както и техният предмет и обхват и в Заповедта са посочени конкретните мерки, които следва да предприемат служителите в СДВР, в това число и информация за проверени лица и обекти. Призоваването на ищеца за явяване в 04 РУ при СДВР не представлява фактическо действие, което не се основава на закон или на административен акт, а напротив действие, което действие е изрично предвидено в ЗМВР – чл.69 от ЗМВР. Нещо повече- дори и да се приеме, че ищецът е извикан и призован в 04 РУ при СДВР/ за така наречената „профилактика“, като по делото няма никакви доказателства, че той е бил извикан именно за такава „профилактика“ освен неговите твърдения в исковата молба и показанията на свидетеля Л., то дори и де е извикан за такава ,то това не означава действие ,което не се основава на закона, а напротив точно обратното-редът за призоваването на ищеца в 04 РУ е изрично регламентиран. С оглед на това настоящият съдебен състав намира ,че не е налице никакво незаконосъобразно действие и то фактическо, което да не се основава на административен акт или на закона.

Не се доказва, че вследствие на това незаконосъобразно фактическо действие“ привикване за профилактика в 04 РУ при СДВР ищецът да е претърпял вреди и увреждането да бъде пряка и непосредствена последица от това незаконосъобразно действие.

Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредстван последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при

дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“. Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и Върховния касационен съд безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако то не беше налице, те не биха били направени.

Водени от това разбиране, гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна, тъй като според тези съдилища „...разходите по ангажирането на адвокатска защита представляват непосредствена вреда от неправомерното задържане, чието пряко следствие е дължимост на хонорар, който следва да е съответен на правната защита, необходима на лицето, с оглед повдигнатото обвинение.“ В този смисъл са Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 отделение на ВКС, Решение № 843/23.12.2009 г. по гр.д. № 5235/2008 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 126/10.5.2010 г. по гр. д. № 55/2009 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 355/3.8.2010 г. по гр. Д .№ 1651/2009 г. на 3 гр. отд. на ВКС, Решение № 433/23.6.2010 г. по гр. д. № 563/2009 г. на 4 гр. отд. на ВКС, Решение № 781/30.11.2010 г. по гр.д.№ 511/2010 г. на 4 гр. отд. на ВКС и много други.

Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по

време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба. Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неправомерно увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение

Не са налице и останалите, визирани в чл.4 от ЗОДОВ предпоставки за присъждане на обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди, вследствие на така наречената „профилактика“, като на ищеца не се дължи обезщетение за претърпените от него неимуществени вреди – болки и страдания, неудобства, страх, тревожност, както и неудобства за семейството му, защото няма доказателства, че призоваването на дата 11.06.2020 година е довело до невъзможност да бъде поставена ваксина на детето му на тази дата или пък е довело до забавяне поставяне ваксината на детето му, няма доказателства, че именно на тази дата е следвало да бъде сложена ваксина на детето му и че това призоваване е довело или е създавало неудобства и затруднения. Не се доказва и причинната връзка между неимуществените вреди и твърдяната „профилактика“ призоваване за явяване в 04 РУ при СДВР. Следва да бъде отбелязано още, че неимуществените вреди представляват сериозно засягане на личността и достойнството на гражданина, изразяваща се в претърпяване на болки/ като болката е краткотрайно преживяване на неприятно усещане, предизвикано от външно въздействие/, и страдания/ а страданието е продължаваща болка/.

Неимуществените вреди са неизмерими с пари и затова следващото се за тях обезщетение, както и кръгът на лицата, които имат право на него, се определят на принципа на справедливостта. Обезщетението за неимуществени вреди, предвидено в [чл. 52 ЗЗД](#), възмездява главно страданията или загубата на морална опора и подкрепа, понесени от увредения вследствие на увреждането.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че не се доказва нито противоправно фактическо действие на служители на 04 РУ при СДВР, нито пък се доказва предпоставките за присъждане на обезщетение за твърдени и претърпени неимуществени вреди, при което искът се явява неоснователен и недоказан и предполага отхвърлянето му

Що се касае до искането на адвокат И. да бъде извършен инцидентен съдебен контрол върху профилактиката и върху План, рег. № 513р-43118/01.06.2020 година на Директор СДВР, то настоящият съдебен състав намира, че този инцидентен съдебен контрол е недопустим. На първо място, недопустимо е извършването на инцидентен съдебен контрол по повод издаден друг административен акт или друго действие/ „профилактика“. ВАС неведнъж се е произнасял в смисъл, че предходна или последваща заповед не е предмет и не може да бъде предмет на съдебен контрол в производство, образувано по жалба срещу друг административен акт, още по-малко в производство по ЗОДОВ. В административното производство се преценява законосъобразността на пряко обжалвания административен акт и косвен съдебен контрол върху друг административен акт е недопустим. Така напр. в [Решение № 4868 от 16.05.2007 г. по адм. д. № 2555/2007 г., IV отд. на ВАС](#), РЕШЕНИЕ № 2937 ОТ 05.03.2010 Г. ПО АДМ. Д. № 16743/2009 Г., IV ОТД. НА ВАС. Наред с това, съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото

разрешаване и следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция. В настоящото съдебно производство, чийто предмет на съдебен контрол е иск по чл. 1 от ЗОДОВ, съдът не притежава правомощия да извършва косвен съдебен контрол върху други актове, в това число и върху План от 01.06.2020 година, нито пък може да извършва косвен съдебен контрол върху действия наречени „профилактика“. Следва да бъде посочено още, че прилагането на "косвен" съдебен контрол в административния процес е в противоречие с изрични правни норми - [АПК - чл. 129 от АПК](#), уреждащ съединяването на жалби като единствена хипотеза, [чл. 132](#) и [чл. 133](#) от АПК, уреждащи подсъдността. Възможността за контрол относно действителността на административни актове, от които се пораждат права или задължения е ограничена изрично от специалния процесуален закон, в който по очевидни причини (проявление на принципите законност, обективност, служебно начало, добросъвестност и на липса на лице с правен интерес за оспорване) не е въведена хипотезата на [чл. 146, ал. 2, т. 2 от АПК](#) и е недопустимо по пътя на косвения съдебен контрол да се разширяват правомощията на съда, изрично ограничени от законодателя. В случая, не е налице и хипотезата на [чл. 17 от ГПК](#) във връзка с чл. 144 АПК защото е налице противоречие на основни принципи на административния процес относно предмета на съдебния спор, който е различен от този в гражданския процес и не е налице неуреден случай.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване.

В полза на ответника по иска следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение. Съгласно нормата на [чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ](#) - (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) - съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ, но тази норма](#) **Вярно е , че тази норма няма обратно действие и изрично с Преходните и заключителни разпоредби КЪМ ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ОТГОВОРНОСТТА НА ДЪРЖАВАТА И ОБЩИНИТЕ ЗА ВРЕДИ(ОБН. - ДВ, БР. 94 ОТ 2019 Г.) с§ 6. (1) е посочено, че [този закон](#) се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, а неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване, но също така е вярно, че производството пред АССГ образувано на дата 04.12.2020 година след влизане в сила на посоченото изменение на нормата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ и безспорно намира приложение в случая. ЗОДОВ предвижда възможност за присъждане на разноски по [чл. 10, ал. 4](#) при установено осъществяване на процесуално представителство от юрисконсулт в допустимите хипотези. И доколкото законът допуска административният орган да упълномощи служител с юридическо образование за осъществяване на защитата по делото, то и представляваният правен субект има право на разноски, които изрично са предвидени в специалната норма. Прилагайки разпоредбата на чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, съдът присъжда възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин административен орган. След като възнаграждението се дължи не на юрисконсулта, а на бюджета на административния орган, който той представлява, реалното му заплащане е ирелевантно за реализиране на отговорността за разноски**

за загубилата делото страна по спора. При правна защита, осъществена от юрисконсулт, страната не следва да доказва пряко направения разход, докато обратното е важно за всички случаи, в които се репарират разноски за адвокатско възнаграждение - ТР 6/2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Именно с оглед тези специфики на осъществяваното процесуално представителство, приравняването на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение е частично. В този смисъл виж: решение № 10/29.09.2016 г. по конст. дело № 3/2016 г. на Конституционния съд. **Разпоредбата на [чл. 37 ЗПП](#) препраща към [НЗПП](#), където в чл. 24 е посочено, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 200 лева/.** Съдът намира, че в полза на ответника по иска следва да бъде присъдено възнаграждение в размер на 150 лева. Спорът по делото не се характеризира с фактическа и/или правна сложност, проведени са две съдебни заседания, на което е взел участие юрисконсулт В. депозирани са писмен отговор и писмени бележки и сумата от 150 лева е справедлива и съответна на осъщественото процесуално представителство. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания - аргумент от разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл. 144 АПК/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл. 81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. От своя страна, по правило ищецът и ответникът имат право да претендират разноските, които са направили в процеса. Отговорността да бъдат понесени направените разноски е обвързано преди всичко с изхода на съдебния спор за съответната страна в процеса. Отговорността за разноските почива на установеното в чл. 3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания - съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и трето да бъде предявен списък с разноските/като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски. Отговорността за разноските почива на установеното в чл. 3 от ГПК изискване за добросъвестно упражняване на процесуални права и следва да бъде възприемано като отговорност за вреди от неоснователни процесуални действия. Отговорността за разноски е определена от допълнителни изисквания - съдът да бъде изрично сезиран с искане в тази насока, искането да бъде подкрепено с доказателства за действително направени разноски и

трето да бъде предявен списък с разноските/ като по отношение на последния, ВАС е на различно становище от страна на ВКС и непредставянето на списък с разноските, не води до неприсъждане на такива в полза на страната, която има право на разноски.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Б. И. В. ОТ ГР. С. СРЕЩУ ДЕЙСТВИЕТО ПО „ПРОФИЛАКТИКА“ НА ИЩЕЦА, ОСЪЩЕСТВИЛО СЕ НА ДАТА 11.06.2020 ГОДИНА ОТ СТРАНА НА ПОЛИЦЕЙСКИ СЛУЖИТЕЛ ПРИ 04 РУ ПРИ СДВР.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА Б. И. В. СРЕЩУ СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 лев, настъпили вследствие на незаконосъобразни действия на Полицейски орган при 04 РУ при СДВР, изразяващи се в призоваването му на 08.06.2020 година и на 11.06.2020 година на „ Профилактика“ .

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА Б. И. В. ОТ ГР. С. ЗА УПРАЖНЯВАНЕ НА ИНЦИДЕНТЕН СЪДЕБЕН КОНТРОЛ ВЪРХУ“ ПРОФИЛАКТИКАТА“ НА ИЩЕЦА , ОСЪЩЕСТВИЛА СЕ НА ДАТА 11.06.2020 ГОДИНА ОТ СТРАНА НА СЛУЖИТЕЛ ПРИ 04 РУ ПРИ СДВР И ВЪРХУ ПЛАН, рег. № 513р-43118/01.06.2020 година, утвърден от Директор СДВР.

ОСЪЖДА Б. И. В. ОТ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА СДВР СУМАТА ОТ 150 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: